

HỒI THỨ MỘT TRĂM CHÍN MƯỜI TƯ MUỐN LÀM NÊN SỰ NGHIỆP OAI HÙNG

Ngô Chi Vinh nghe Vi Tiểu Bảo nói mấy câu này, không khỏi giật mình kinh hãi, nghĩ thầm :

- Tên tiểu tử này còn nhỏ tuổi quá quả nhiên không biết trọng khinh. Những câu này từ miệng gã thốt ra đành phải chịu. Giả tỷ là người khác mà ta bấm lên quan trên thì khó lòng giữ vững được cái đầu.

Hắn biết Vi Tiểu Bảo được nhà vua sủng ái, nên dù lớn mật đến hắn cũng không dám chống đối Khâm sai đại thần. Hắn chỉ vâng dạ mấy tiếng rồi tươi cười nói :

- Đại nhân quả là cao minh, có nghe lời đại nhân giảng giải, ty chúc mới được mở mang ngu tối. Còn bài thơ "Tĩnh trung tâm sử ca" này, mong được đại nhân chỉ điểm. Lời tựa bài thơ này rất dài thật là cuồng ngạo vô cùng!

Hắn cầm cuốn sách lên gục gặc cái đầu, cất tiếng đọc :

- "Năm Thìn thứ II về mùa đông, vì trời đại hạn lâu ngày, trong chùa Thừa Thiên, phủ Tô Châu, đào giếng lấy nước, lượm được một cái hộp, ngoài đề "Đại Tống thiết hàm kinh" cái hộp này khá nặng".

Hắn đọc đến đây dừng lại giải thích :

- Thưa đại nhân! Đây nói về trong giếng lượm được một cái hộp sắt.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Hộp sắt ư? Trong đó đựng kim ngân châu báu gì không?

Ngô Chi Vinh đọc tiếp :

- "Trong hộp có cuốn sách. Bìa sách đề "Đại Tống cô thân Trịnh Tư Tiểu bách bài". Tư Tiểu hiệu là Sở Nam, là di dân nhà Tống. Ngày Sở Nam dấu sách vào năm thứ chín triều Đức Hư. Nhà Tống mất rồi, Sở Nam ngày đêm mong Trần thừa tướng, Trương thiếu bảo đem quân từ hải ngoại về khôi phục giang sơn Đại Tống".

Hắn giải thích :

- Thưa đại nhân! Trong văn chương tuy nói về triều Tống, mà thực ra có ảnh hưởng đến nhà Đại Thanh. Cố Viêm Võ mong bọn nghịch tặc họ Trịnh ở Đài Loan đem quan từ hải ngoại về khôi phục nhà Minh.

Hắn đọc tiếp :

- "Phải đuổi quân Hồ Nguyên ra Mặc Bắc. Kể di thần khóc lóc cầu khẩn thiên địa quỷ thần xoay chuyển thời thế để có một ngày Man Di biến thành hoa hạ"

Hắn đọc tới đây lại nói :

- Thưa đại nhân! Hắn thóa mạ người. Mãn Châu chúng ta là quân Thất Dát và muốn đuổi chúng ta ra ngoài quan ải.

Vĩ Tiểu Bảo hỏi :

- Phủ đài có phải người Mãn Châu không?

Ngô Chí Vinh ấp úng :

- Ty chúc ... Ty chúc ... là kẻ nô nài của Hoàng đế Mãn Châu, lại làm thuộc hạ cho đại nhân người ở Mãn Châu, nên nhất tâm nhất ý với người Mãn Châu.

Hắn đọc tiếp :

- "Người Châu quận thấy pho sách đều dập đầu lạy. Quan tuần phủ Trương Công Quốc khắc pho kinh này để truyền bá, lại dựng từ đường thờ ở Nam, đồng thời để dấu sách. Chưa được bao lâu gặp nạn hồi quốc vào những năm cuối cùng triều Đức Hựu. Than ôi! Thương thay!"

Ngô Chí Vinh giải thích :

- Thưa đại nhân! Nhà Đại Thanh đem quân vào quan ải giúp dân đánh kẻ cô tội mà Cố Viêm Võ lại cho là gặp cơn quốc nạn mà dùng những danh từ "Than ôi! Thương thay! Thì chỗ dụng tâm của hắn thật quá rõ ràng".

Hắn đọc tiếp :

- "Sách này đem lên Bắc Phương rất ít, mà sau cơn biến cố, người ta sợ hãi không dám đưa ra, biệt tích hơn ba chục năm. Nay sách lại xuất hiện tại nhà họ Chu ở Phú Bình. Lúc sách mới xuất hiện. Tiền Túc Nhạc vịnh hai bài thơ, Quý sinh ở Côn Sơn họa lại tám bài. Gặp hồi Triết Đông vị vậy hăm. Tiền công chạy về

Đông Dương nhả xuống ao tự tử. Tiền quân trốn ra hải ngoại rồi mất ở núi Lang Nha. Qui Sinh đổi tên là Tô Minh, lải càng khẳng khái kịch liệt, sau cũng bị chết đói".

Ngô Chi Vinh giải thích :

- Thưa đại nhân! Ba tên phản nghịch này đề là loạn dân không chịu thần phục nhà Đại Thanh. May chúng chết sớm, không thì sẽ bị toàn gia tru戮.

Hắn đọc tiếp :

- "Di thần là kẻ bất tài, chìm nổi trên đời, thấy ngày xanh mòn mỏi lại bị bao vây nghiêm mật cũng chẳng sợ hãi gì, nên phát huy vụ này làm nguyên tắc cho kẻ ử thế trong cơn quốc biến".

Ngô Chi Vinh lại giải thích :

- Thưa đại nhân! Đoạn này Cố Viêm Võ nói về vụ triều đình tra xét nghiêm ngặt những văn chương phản loạn, nhưng hắn vẫn gan dạ chẳng sợ hãi gì.

Vì Tiểu Bảo nghe Ngô Chí Vinh đọc mãi, gã ngáp dài luôn mấy cái. Gã chỉ cần biết trong sách Cố Viêm Võ viết những gì, nên ráng nhắm nạy ngồi nghe.

Ngô Chi Vinh đọc hết bài tựa Vì Tiểu Bảo hỏi :

- Hết chưa?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Bài tựa hết rồi, dưới là bài thơ.

Vì Tiểu Bảo nói :

- Nếu không có điều chi quan trọng thì bất tất phải đọc nữa.

Ngô Chi Vinh đáp :

- Quan trọng lắm! Quan trọng lắm!

Rồi hắn đọc :

- "Di thần không sức kéo non sông

Tắc dạ trung trinh giọt lệ hồng

Hồ Lỗ trăm năm khôn giữ vững

Mong sao Thánh Tổ dựng ngôi rồng"

Hắn đọc bài thơ rồi nói :

- Thừa đại nhân! Câu Hô Lỗ trăm năm khôn giữ vững thật là đáng chết lắm! Hắn nguyên rửa nhà Đại Thanh ta không thể giữ vững giang sơn trong vòng một trăm năm rồi người Hán nào khác như Thánh Tổ gì gì xuất hiện đánh đổ nhà Đại Thanh để lên ngôi Hoàng đế.

Vì Tiểu Bảo nghe Ngô Chi Vinh vừa đọc thơ vừa giải thích, trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bản chức thường được nghe Hoàng thượng phán bảo : Nhà Đại Thanh có lấy điều nhân hậu đối đãi với trăm họ mới mong giữ vững được giang sơn, bằng chỉ mệnh hô thiên niên, vạn tuế mà không thương xót lê dân cũng bằng vô dụng.

Đoạn gã hỏi :

- Ngô phủ tôn có biết một người ngoại quốc ở đây làm Khâm thiên giám tên gọi Thang Nhượng Vọng không?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Dạ! Ty chức đã được nghe qua.

Vì Tiểu Bảo nói :

- Thang Nhượng Vọng làm một cuốn lịch suy tính mọi việc hai trăm năm. Có người làm cáo trạng dâng lên Hoàng thượng tâu rằng : "Thiên hạ của nhà Đại Thanh trường cửu muôn năm mà sao Thang Nhượng Vọng làm lịch chỉ có hai trăm năm?".

Gã liếc mắt nhìn Ngô Chi Vinh nói tiếp :

- Hồi đó Ngao Bái đang cầm binh quyền trong nước. Hắn là người hồ đồ toan xử tử Thang Nhượng Vọng. May mà đức Hoàng thượng thánh minh, ngài nổi lời đình thống mạ Ngao Bái một hồi, lại sai chém đầu kẻ dâng cáo trạng và tru lục cả nhà.

Ngô Chi Vinh nghe gã nói tới đây sợ tái mặt không dám lên tiếng.

Vì Tiểu Bảo lại nói tiếp :

- Hoàng thượng rất ghét kẻ nào hay kiếm chuyện vu oan giá họa cho người ngay bằng những lời dèm pha nói là nhà Đại Thanh chỉ giữ thiên hạ được một trăm

năm, hai trăm năm. Ngài còn phán bảo kẻ làm quan mà giới giang phải nhiệt thành với phận sự và yêu thương trăm họ, chỉ biết làm những công vụ của triều đình giao phó. Những ai nhân lúc vắng mặt người ta đem thơ từ, văn chương để vu cáo là chuyện bói bèo ra họ. Ngài còn dặn hệ thấy gian thần thì ngồi ngẫm nghĩ cách ám hại kẻ trung lương, thì lập tức cột lại mà chém con mẹ nó đi.

Gã càng nói càng tỏ ra phẫn nộ, khiến cho Ngô Chi Vinh sợ quá chẳng còn hồn vía nào nữa.

Vì Tiểu Bảo nhất tâm bệnh vực Cố Viêm Võ, gã sợ Ngô Chi Vinh báo cáo với mình không đi đến đâu còn đến cửa khác xun xoe bợ đỡ gây ra lắm chuyện.

Vì Tiểu Bảo biết cả chuyện Ngô Chi Vinh sở dĩ được làm tri phủ hoàn toàn nhờ vào sự bí mật cáo tố Trang Đình Long ở Hồ Châu tỉnh Triết Giang Trang công soạn cuốn Minh sử đã dùng niên hiệu Minh triều lại có nhiều từ ngữ bất kính đối với nhà Thanh.

Vụ án Minh sử đưa đến cho Ngao Bái cơ hội để sát hại toàn gia mấy trăm danh sĩ ở Giang Nam thăm trạng nói ra khôn xiết.

Chuyến này Ngô Chi Vinh nắm được văn, thơ của bọn Cố Viêm Võ, Tra Y Hoàng, hẳn mừng rỡ không biết thế nào mà kẻ, tưởng trời đem phước lộc ban cho. Hẳn chắc hẳn có thể thăng quan liền ba bậc. Đêm qua hẳn mơ mộng một trường phú quý. Ngờ đâu bữa nay vị tiểu Khâm sai này đã chẳng nghe theo thì chó, lại còn đưa ra luận điệu hời hợt. Thật là một điều kinh dị ra ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Ngô Chi Vinh toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt, bụng bảo dạ :

- Vụ án Minh sử của ta đưa ra chính Ngao Bái đại nhân thân hành xử lý. Sau Ngao Bái đại nhân bị Hoàng thượng cách chức, khép vào trọng phạm. Vậy lòng dạ Hoàng thượng đúng là bất đồng chính kiến với Ngao Bái đại nhân. Phên này tất ta phải họa lớn.

Vì Tiểu Bảo thấy Ngô Chi Vinh mặt xám như tro tàn, người run lẩy bẩy thì trong bụng mừng thầm.

Gã lại hỏi :

- Phủ tôn đã đọc xong chưa?

Ngô Chi Vinh ấp úng đáp :

- Bài... bài thơ này hãy còn... một nửa.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Nửa dưới làm sao?

Ngô Chi Vinh run sợ đọc :

- "Kỳ thư xuất hiện kinh hồn giặc

Trở nẻo trung lương dốc một lòng

Sơn quỉ, Bồ, Hoàng, còn lăm lăm

Sở Nam! Ông có biết cho không?"...

Hắn sợ quá, đọc câu nọ dính với câu kia, cũng không dám đưa lời giải thích. Hắn phải vất vả mới đọc xong bài thơ, mồ hôi nhỏ giọt xuống trang sách.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi :

- Bài thơ này không có gì đáng kể, nhưng họ nói đến sơn quỉ, bà vợ mặt vàng gì gì đó, nghe cũng thú.

Ngô Chi Vinh đáp :

- Bẩm đại nhân! Hai chữ Bồ Hoàng trong bài thơ này trở vào Bồ Thợ Canh và Hoàng Văn Thạch ở triều nhà Tống, sau đầu hàng nhà Nguyên được theo làm quan lớn, chứ không phải bà vợ mặt vàng. Câu này có ý mạt sát những người Hán làm quan lại với nhà Đại Thanh.

Vi Tiểu Bảo sa sầm nét mặt hỏi :

- Bẩm chúc bảo Bồ Hoàng hay Hoàng bà cũng thế, tức là người vợ mặt vàng. Bà vợ của phủ tôn mặt vàng ứng phải không? Cố Viêm Võ làm thơ để riếu người vợ mặt vàng thì liên can gì đến phủ tôn? Tại sao phủ tôn lại lấy thế làm khó chịu?

Ngô Chi Vinh bất giác lùi lại một bước. Hai tay hắn run rẩy cầm cuốn sách run rẩy cầm cuốn sách không chặt, đánh rớt xuống đất đến "bệt" một cái. Hắn bỏ vía đáp :

- Dạ dạ! Thật ty chúc tội đáng muôn thác.

Vì Tiểu Bảo thừa cơ nổi nóng, quát mắng :

- Tên này to gan thật! Ta vâng chỉ dụ của Thánh hoàng dẫn dụ cho người. Người bất quá là một tên quan nhỏ mà dám nổi nóng quăng sách xuống đất ở trước mặt ta! Người coi thánh dụ của Hoàng thượng không vào đâu mà bảo là có ý tạo phản chăng?

Một tiếng "cà rịch" vang lên! Ngô Chi Vinh quỳ mọp xuống đất rạp đầu bính bính, miệng ấp úng năn nỉ :

- Xin đại... đại nhân nhiên dung, tha cho cái mạng chó má của tiểu nhân.

Vì Tiểu Bảo cười lạt đáp :

- Người đã nổi hung liệng sách vào mặt ta, cái đó khỏi nói rồi. Nhiều lắm cũng chỉ bị tội vũ mạn Khâm sai, trọng phạt là chém đầu, xử nhẹ thì cho đi sung quân. Đó là việc nhỏ chưa đáng kể.

Ngô Chi Vinh ngle nói đến ngoài tội chém đầu sung quân còn cự hình ghê gớm hơn, hấn chẳng còn hồn vía nào nữa, hỉ hà hỉ hực lạy như tể sao, lại cất vọng van lơn :

- Đại nhân khoan hồng đại lượng....., Tiểu... tiểu nhân biết tội đã nhiều.

Vì Tiểu Bảo càng làm già đập bàn quát :

- Người đã coi thánh dụ của chúa thượng không vào đâu mà còn kêu ca nữa ư? Ngoài người ra, trong nhà còn có những ai, như vợ con, cha mẹ vợ, chú bác cô dì, hầu thiếp, nhất luật đem ra xử trảm.

Ngô Chi Vinh toàn thân run lẩy bẩy, hai hàm răng đập vào nhau canh cách, không thốt lên lời được nữa.

Vì Tiểu Bảo ngó thấy Ngô Chi Vinh khiếp sợ đến cùng cực rồi, liền quát hỏi :

- Cố Viêm Võ hiện giờ ở đâu?

Ngô Chi Vinh lắp bắp :

- Bẩm đại... đại nhân!... Hấn... hấn ... hấn ở ...

Ngô Chi Vinh nói tới đây răng cắn nát đầu lưỡi, tiếng nói không rõ ràng nữa.

Sau một lúc khá lâu, hấn ráng trấn tĩnh lại, nói tiếp :

- Ty chức lớn mật, đã đem Cố Viêm Võ... và tên họ Tra... lại tên họ Lữ nữa... giữ ở trong trại phủ nha.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Người đã khảo đả mở cuộc thẩm vấn chưa? Họ cung khai thế nào?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Ty chức mới lược khỏi khẩu cung, nhưng... cả ba người nhất quyết không chịu thú nhận.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Bọn họ chưa xưng ra điều gì thật chứ?

Ngô Chi Vinh ấp úng :

- Không... chúng chẳng nói gì... nhưng... trong mình tên họ Tra lục soát được một bao thơ. Đó là điều quan hệ rất lớn. Xin đại nhân coi lại.

Hắn nói rồi móc trong mình ra một cái túi vải. Hắn mở túi lấy bao thơ, hai tay cầm trình lên.

Vi Tiểu Bảo không đón lấy, lại hỏi :

- Lại thi văn gì nữa đây?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Không... không phải... thi văn. Đây là thơ của Đề đốc tỉnh Quảng Đông tên gọi. Ngô... Ngô Lục Kỳ.

Vi Tiểu Bảo nghe đến bảy chữ "Quảng Đông Đề đốc Ngô Lục Kỳ" không khỏi giật mình kinh hãi, hỏi ngay :

- Ngô Lục Kỳ ư? Y cũng biết làm thơ hay sao?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Không phải thi văn. Ngô Lục Kỳ âm mưu tạo phản... chỉ một phong thơ này là đủ tang chứng xác thực, hắn không còn... chối cãi được nữa. Ty chức vừa trình đại nhân về công lao trọng đại, tức là phong thơ đó.

Vi Tiểu Bảo ồ một tiếng, trong bụng nghĩ thầm :

- Hồng hét rồi!

Lại nghe Ngô Chi Vinh nói tiếp :

- Bẩm đại nhân! Những học giả làm thi văn dù trong ngôn ngữ có ẩn ý phản nghịch, theo lời phán đoán cao minh của đại nhân chẳng có chi quan hệ, ty chức rất lấy làm khâm phục. Người ta đã có câu "Bọn tú tài tạo phản, ba năm cũng chẳng thành công". Bọn này quả không phải là điều đáng lo. Nhưng Ngô Lục Kỳ nắm giữ quân cơ cả một tỉnh mà hấn dấy binh nổi loạn thì...không phải chuyện tầm thường.

Hắn nói tới việc Ngô Lục Kỳ tạo phản, Ngôn ngữ lại trở lên lạnh lẽo.

Ngô Chi Vinh đang quỳ dưới đất, thấy nét mặt Vi Tiểu Bảo âm thầm bất định, tỏ ra quan tâm tới vụ này, liền từ từ đứng dậy.

Vi Tiểu Bảo hấn dặng một tiếng, trợn mắt lên nhìn hắn.

Ngô Chi Vinh sợ quá lại quỳ xuống cái rụp.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Trong thư này viết những gì?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Bẩm đại nhân! Văn tự trong thư rất bí ẩn, chỉ người trong cuộc là hiểu rõ, còn người ngoài tình ý lăm mới biết đại khái. Hắn nói : Phương tây nam sắp có chuyện lớn, chính là thời cơ của bậc đại trượng phu kiến công lập nghiệp. Hắn mời tên họ Tra tới Quảng Đông ngay để chỉ điểm mưu cơ. Trong thư hắn chỉ viết "Muốn lo toan việc lớn của Trung Sơn, Khai Bình mà không có Thanh Điền tiên sinh vận trù kế hoạch thì chẳng thể thành công được". Ngô Lục Kỳ mưu phản rõ rệt là ở chỗ đó.

Vi Tiểu Bảo bác ngay :

- Người lại nói nhăng nói càn rồi. Người ta bảo Phương tây nam sắp có chuyện lớn, người có biết là chuyện gì không? Người bất quá là một tên quan nhỏ thì làm sao hiểu được việc cơ mật của Đức Hoàng thượng và triều đình?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Dạ dạ! Nhưng trong thơ hiển nhiên nói về việc sắp tạo phản, thật không thể lơ là được.

Vì Tiểu Bảo đón lấy phong thơ rút tờ giấy hoa tiên mở ra nhìn những chữ bằng hạt gạo, nét bút rất đậm. Gã không biết chữ, chỉ thấy mực đen giấy trắng, nhưng cũng nói :

- Trong thơ có chỗ nào tạo phản đâu?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Bẩm đại nhân! Lời lẽ tạo phản dĩ nhiên không thể viết ra một cách công nhiên. Ngô Lục Kỳ muốn làm nên sự nghiệp của Trung Sơn Vương. Khai Bình Vương, lại vì tên họ Tra như Lưu Thanh Điền, mời y đến bày mưu thì ý chỉ tạo phản đã rõ quá rồi.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu nói :

- Nói vậy! Đã là người làm quan thì ai chẳng mong được phong vương, phong hầu? Chẳng lẽ người không mong muốn điều đó? Ngô đề đốc đã lập được nhiều công lao trọng đại, y còn mong tái lập đại công với triều đình để Hoàng thượng phong y là một vị vương gia. Như vậy tặc dạ trung quân của y lại càng rõ rệt.

Ngô Chi Vinh vẻ mặt cực kỳ bền lễn, bụng bảo dạ :

- Đối với kẻ bất học vô thuật như thằng lỏi này, mình nói đến đâu gã cũng chẳng hiểu cóc gì hết. Bữa nay mình đắc tội với gã, nếu không được công cán gì trong vụ này thì cả bước tiền trình còn con hiện tại khó mà giữ vững được.

Hắn liền ráng nhẫn nại, làm bộ tươi cười nói :

- Bẩm đại nhân! Triều nhà Minh có hai vị đại tướng quân. Một tên gọi là Từ Đạt, và một tên gọi Thường Ngô Xuân.

Vì Tiểu Bảo từ thuở nhỏ được nghe thầy đồ nói chuyện cổ tích về việc mở nước của nhà Đại Minh trong sách "Đại Minh anh liệt truyện", nên vụ này gã đã thuộc lòng. Vừa nghe Ngô Chi Vinh nhắc tới hai vị tướng Từ Đạt và Thường Ngô Xuân, gã liền phấn khởi tinh thần, khác hẳn lúc trước phải nghe đọc thi văn đến chán tai và buồn ngủ.

Vì Tiểu Bảo cười hỏi :

Hai vị tướng quân này oai phong tứ diện, hiển hách bát phương đã đành, nhưng người có biết Từ Đạt dùng thứ binh khí nào, Thường Ngộ Xuân sử cây gì không?

Gã làm bộ khảo nghiệm trình độ hiểu biết của Ngô Chi Vinh

Ngô Chi Vinh nhân tố giác vụ án Minh sử mà được thăng quan phát tài, nên hẳn đã thuộc lòng Minh sử, nhưng bây giờ nghe Vi Tiểu Bảo hỏi tới Từ Đạt cùng Thường Ngộ Xuân sử dụng binh khí gì hẳn không thể trả lời được, đành tươi cười nói :

- Ty chức tài sơ học thiển không hiểu được, xin đại nhân chỉ điểm cho.

Vi Tiểu Bảo nhơn nhơn đắc ý, mỉm cười đáp :

- Bọn người chỉ là con mọt sách, đọc những sách chết thì những chuyện tương tự thế này hiểu làm sao được? Ta nói cho người hay : Từ Đạt tướng quân nguyên là Nhạc Phi gia gia chuyển thế ngui sử dụng cây Hồn thiết điểm cương thương, lưng đeo mười tám cây Lang Nha tiễn, có tài bách bộ xuyên dương, bách phát bách trúng . . .

Gã dừng lại một chút rồi tiếp :

- Còn Thường tướng quân là hậu thân của Yên nhân Trương Dực Đức trong thời Tam Quốc. Ngài sử thanh Trượng bát xà mâu lại có sức khoẻ phi thường, muông người không địch nổi.

Tiếp theo Vi Tiểu Bảo đem sự tích hai đại tướng Từ, Thường cả phá quân Nguyên thế nào thuật lại cho Ngô Chi Vinh nghe.

Thiên cổ sự này Vi Tiểu Bảo đã được nghe ở miệng thầy đồ kể lại dĩ nhiên nhiều chỗ hoang đường mà ít phần trung thực.

Ngô Chi Vinh vẫn quỳ dưới đất nghe Vi Tiểu Bảo nói chuyện cổ tích lâu quá, đầu gối tê chồn rất khó chịu, hẳn muốn làm vừa lòng Vi Tiểu Bảo, liền giả bộ chăm chú lắng tai nghe ra chiều thích thú, lại luôn miệng ca tụng tài trí của gã. Hẳn phải gắng gượng chịu đựng cho gã kể hết chuyện mới nói :

- Đại nhân thấy nhiều hiểu rộng, trí nhớ phi thường, khiến cho ty chức khâm phục vô cùng! Từ Đạt và Thường Ngộ Xuân hai vị công lao quá lớn nên khi chết

đi, Chu Nguyên Chương phong cho hai vị, một vị là Trung Sơn Vương, một vị là Khai Bình Vương. Chu Nguyên Chương còn có một vị quân sư.

Vị Tiểu Bảo ngắt lời :

- Phải rồi! Vị quân sư đó là Lưu Bá Ôn, thượng thông thiên văn, hạ đạt địa lý, trung tri nhân sự. Ngài biết những việc ba ngàn năm về trước và ba ngàn năm về sau.

Gã nói thao thao bất tuyệt về tài năng thông thiên triệt địa, cơ mưu quỷ kế thần sầu của Lưu Bá Ôn. Gã còn nói đến lúc điều khiển binh cơ đánh trận, ngồi trong trướng mà phát lệnh ra ngoài ngàn dặm như thể nào, tướng chừng gã cũng hiện diện trong trong quân lúc lâm trận.

Bây giờ hai đầu gối Ngô Chi Vinh mỏi quá rồi, không gắng gượng được nữa, té ngồi xuống đất. Hắn vẫn giữ bộ mặt tươi cười nói :

- Đại nhân kể chuyện cổ tích thật hay, khiến cho ty chúc nghe mà ngo ngẩn xuất thần. Ty chúc muốn đứng dậy nghe tiếp, không hiểu đại nhân rộng ơn cho chăng?

Vị Tiểu Bảo cười đáp :

- Được rồi! Người đứng dậy đi!

Ngô Chi Vinh phải vịn vào ghế mới từ từ đứng dậy được. Hắn nói :

- Bẩm đại nhân! Thanh Diên tiên sinh mà Ngô Lục Kỳ nói trong thơ đó chính là Lưu Bá Ôn. Ngô Lục Kỳ muốn làm như Từ Đạt và Thường Ngô Xuân nên mời tên họ Tra làm Lưu Bá Ôn.

Đại nhân quả là thông minh tuyệt đỉnh, nói chẳng sai câu nào. Ba vị Từ Đạt, Thường Ngô Xuân, Lưu Bá Ôn cùng đánh quân Nguyên giúp Chu Nguyên Chương đuổi quân Hồ đi. Trong thơ của Ngô Lục Kỳ nhắc lại chuyện này, hiển nhiên là nói về việc dấy binh tạo phản, muốn đánh đuổi người Mãn Châu đi.

Vị Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Chỗ ụng ý của Ngô đại ca ta còn lạ gì? Hắn chẳng nói ta cũng hiểu rồi. Phong thơ này quả nhiên là một tang chứng rất xác thực may mà nó lọt vào tay ta, chứ đưa đến chỗ khác thì khó bề cứu vãn.

Gã gật đầu lia lịa, giơ tay lên vỗ vai Ngô Chi Vinh nói :

- Hay lắm! Vận mình hên thật! Nếu vụ này người không nói với ta thì đại sự hỏng mất. Hoàng thượng vẫn bảo ta là người có phúc tướng, quả nhiên Kim khẩu của thánh chúa không sai chút nào.

*** vietkiem.com ***